

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De tumultu propter Pauli ordinationem exorto. Capvt IIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

INterea temporis moritur Alexander, inq; episcopatum Constantinopolitanū Paulus post eū succedit: quē episcopatū, vt Arriani & Macedoniani memorant, cōtra sententiam Eusebij episcopi Nicomediæ, & Theodori Heraclæ, vrbis Thraciæ episcopi (penes quos, vt episcopos finitimos, electio episcopi Constantinopolitani erat) ipse sibi per ambitum acquisiuerat: sed vt multis in ore est, ob testimonium Alexandri, cui succedebat, ab episcopis, qui tū fortē in vrbe commorabantur, ordinatus est. Nam Alexander, cum annos iam nonaginta octo natus esset, quorū viginti tres in episcopatu præclarē ac fortiter gerendō cōtriuisset, cumque esset de vita decessurus, sciscitantibus suis clericis, cui ecclesię administratio deferēda esset, Si virum, inquit pietate spectatum, aptumque simul ad docendum queritis, Paulum eligite: Sin hominem ad res ciuiles gerēdas, & consuetudinem cum principibus habendam idoneū desyderatis, Macedonius priores obtinet. Quinetiam fautores Macedonij, vtriq; quidem testimonium ab Alexandro tributum consentur, sed testimonium de rebus ciuilibus procurandis, & de eloquentiæ præstantia Paulo, testimonium autem piæ vitæ Macedonio datum prædicant. Nam Paulum vitam delicatam & dissolutam consecratum calumniabantur. Ex quorum confessione constat, Paulum disertum virum fuisse, & ad docendas ecclesias præstabilē. quem rerum euentus testificantur, neque vitam effusam egisse & intemperantem, neque ad consuetudinem principum aptum fuisse. Nam insidias aduersariorum (quales venisimile est viros in eiusmodi rebus solertes machinari) ab se minimē depulit: imò verò etiam cum multitudini percharus esset, malitia eorum, qui id temporis doctrinā fidei in concilio Nicæno confirmatam reijciebant, non parum accepit incōmodi. Ac primum in crimē quod vitā neutiq; piē egerat, vocatus, ecclesia Cōstātinopolitana eiecitur. Ad extremū, addicitur exilio: vbi per insidias eorū, qui eadem illi machinabantur, miserandum in modum strangulatum occubuisse ferunt. Cæterum ista quidem post acciderunt.

*De tumultu propter Pauli ordinationem
exorto. CAPVT IIII.*

Per id

SOZOMENI HISTOR.

Per id temporis autē maximus tumultus ecclesiā Constantinopolitanā propter electionē episcopi occupauit. Nā dū vita suppeditabat Alexādro, Arianorū libertas in angustū coacta est, & populus, oculis in illū coniectis, eius nutum secuti sunt, & Deum laudibus extulerunt: idque maximē post calamitatē adeo ex inopinato Ario illatā, quē diuina ultione precibus ac votis Alexandri inuecta, ad eum modum, quem diximus, extinctum esse credebant. Quare simul atque Alexander obiit mortem, populus in duas factiones diuisus, contentionibus opinionum & pugna palā cœpit exardescere. Atq; ab Arianis laboratum est, ut Macedonius, ab illis autem, qui filiū patri consubstantialē credebant, ut Paulus crearetur episcopus: quorum quidē certē vicit sententia. Post Pauli electionem, reuersus eō imperator (nam illo tempore fortē aberat) rem in quo animo tulit, perinde ac si episcopatus homini indigno tributus fuisset. Itaque fraudulento impulsu aduersariorum Pauli conciliū cōnuocans. Paulum exturbauit ecclesia, & Eusebio episcopo Nicomediæ sedem Constantinopolitanam tradidit.

De prouinciali Concilio Antiochia celebrato, quod abdicato Athanasio, Gregorium in eius locū subrogauit, & de duabus fidei expositionibus, & quinam illis consenserint, & de Eusebio Emiseno, & quod Gregorio Alexandriam ingressō, Athanasius fugiens Romam saluus peruenit.

CAPVT V.

HIS confectis rebus, Constantius Antiochiā, quod est oppidū Syriæ cōtēdit. Iā verò cū ecclesia, quā tū amplitudine tū pulchritudine præ cæteris eximiā Constantinus adhuc in vita manēs, Constantio filio administro ad eā rem vsus, ædificare cœperat, ibi tū ad exitū perducta esset, opportunū tēpus Eusebianis, qui illud sedulo moliebantur, videbatur ad Concilium cogendū oblatū. Quare isti cū alijs eiusdem opinionis & doctrinæ fautoribus, qui huic cōsilio tū intererāt, numerū nouaginta nouē episcoporū conficientes, conuenerūt ex multis locis Antiochiā, simula-